

LAKI JA EVANKELIUMI

“Se mikä laissa on määräys ja käsky, on evankeliumissa kutsu ja oikeus. Se mikä laissa on tehtävä ja vaatimus, on evankeliumissa lahja ja oikeus. Laki sanoo: ‘Tule puhtaana ja täydellisenä Herran luo!’ Evankeliumi sitä vastoin sanoo: ‘Tule Herran luo sellaisena kuin olet!’ Laki sanoo: ‘Sinun on tehtävä kaikki oikein — tai muutoin käy huonosti!’ Evankeliumi sanoo: ‘Jeesus teki kaiken sinun puolestasi. Siksi sinä tulet puhtaaksi ja virheettömäksi Hänessä ja saat tulla sellaisena kuin olet’. Laki sulkee meiltä Jumalan valtakunnan syntiemme tähden; evankeliumi avaa meille oven synneistämme huolimatta Jeesuksen täydellisen teon ansiosta (Room. 4:5).”

Olav Valen-Sendstad: “Unelma vapaasta tahdosta”, Suomen Raamattuopiston Kustannus Oy, 1986.

KOKONAAN ANTAUTUMINEN

“Ensimmäinen hapuileva askel sillä tiellä, joka on nimeltään ‘sydän kokonaan Jumalalle’, osoittaa meille heti sen puutteen ja kurjuuden, että sydämemme *ei koskaan* kykene olemaan jotakin *täysin ja kokonaan*, vaan on jatkuvasti niin pohjattoman *osittainen ja jaettu*.”

Olav Valen-Sendstad: “Ihminen kohtaa Jumalan”, Suomen Ev.lut. Ylioppilas ja koululaislähetys, 1972.

AIKAMME ONNETTOMUUS

“Meidän aikamme kristittyjen onnettomuutena on se, että evankeliumi on käynyt niin päivän selväksi ja synti niin vähäpätöiseksi. Jumalan anteeksiantamus on niin

itsestäänselvä asia ja uskominen niin helppoa, että pelastuminen järjestyy yhtä yksinkertaisesti kuin nimen merkitseminen johonkin jäsenluetteloon.”

Fredrik Wislöff: “Rikkaampaa elämää Jumalassa”, Suomen Lähetysseura 1955.

TÄRKEIN VALVOTTAVA

“Ei kaikilta ole elävä toivo mennyt arkielämän vaivoissa ja kiusoissa; monelta se hävisi yhteisessä jumalanpalveluksessa.

Valvovalla kristityllä ei voi olla tärkeämpää valvottavaa kuin se, että hän jatkuvasti elää armosta.

- - Armosta eläminen on tärkeintä, mutta samalla vaikeinta. Lainalaisuus on ihmisille kuin luontoa. Toimia, yrittää, tarttua ohjaksiin ja tehdä itse kaikki, ollakin kaikki – siihen kyllä suostumme ja sovellumme. Mutta olla kokonaan Jumalan varassa, Hengen johdossa ja paikalla, jossa Hän saa vaikuttaa niin tahtomisen kuin tekemisenkin – siihen meidän on vaikea suostua, sillä se on hengellistä.

- - Armosta lankeamisen vaara on joka-aikainen vaara. Harva kristitty on lakannut kokonaan lihaan luottamasta.”

Niilo Tuomenoksa: “Kristusta kohti”, Päivä Oy 1935.

MAAILMAN VIHA JA YSTÄVYYS

“Myötäkäyminen on kristitylle vaarallisempaa kuin vastoinkäyminen. Hymyillessään on maailmakin hänelle vaarallisempi kuin hampaitaan näytellessään, sillä maailman vihan kestää, mutta ei maailman ystävyyttä.”

Oskari Vihantola

Pieni lauma on luettavissa ja kopioitavissa myös osoitteesta: www.kristitynfoorumi.fi

Pieni lauma

“Älä pelkää, sinä piskuinen lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan” (Luuk. 12:32).

Israelin kansa on ollut pieni kansa ja on sitä edelleenkin. Pieni on ollut Herran opetuslapsienkin joukko kaikkina aikoina. Portti taivasten valtakuntaan on edelleen ahdas ja *vain harvat* sen löytävät.

Pienuus on kristillisen seurakunnan ja yksilökristityn perusominaisuus. Siellä, missä näin ei ole, ollaan jo vaaravyöhykkeellä.

Lehtisemme nimi on alusta lähtien (vuodesta 2001) ollut Pieni lauma.

Lehden toiminta-ajatus on ollut kolminainen: Päälinnän tarkoituksena on *tehdä itsensä tarpeettomaksi*. Se tarkoittaa sitä, että niitä kysymyksiä, joita lehdessä käsitellään, aletaan avoimesti käsitellä siellä, missä pitäisikin – seurakunnissa.

Toinen tarkoitus on *rohkaista* niitä, jotka kokevat yksinäisyyttä omissa yhteisöissään ja niiden ulkopuolella.

Kolmas tarkoitus on se, että samoin ajattelevat *innostuvat toimimaan yhteisen pääasian hyväksi*.

Viime vuosina on ollut havaittavissa, että kaikissa seurakunnissa on yksilöitä, jotka kantavat sisimmässään murhetta siitä, että selkeä Jumalan armon evankeliumi on saanut osittain väistyä, tai että sitä on “täydennetty” uusilla oivalluksilla, jotka murentavat kristinuskon vuosisataista pohjaa. Tätä muutosta on perusteltu

sanomalla, että nyt on uusi aika ja että sanoma on sopeutettava ajan vaatimuksiin.

Monet ovat kokeneet suurta vierautta toimintaan, jonka mallit on saatu *maailman estraadeilta, liike-elämästä ja Vanhasta testamentista*. Tämä havainto on herättänyt uskovia eri tahoilla etsimään uusia ystävyysuhteita.

Olemme saaneet olla näkemässä, kuinka pienistä puroista on alkanut hahmottua erilaisia yhteyksiä, joille on ollut tunnusomaista se, että *perinteiset* uskovia erottavat *raja-aidat* ovat menettäneet merkitystään. Huomio on kiinnittynyt vain pääasiaan, joka on kaikille yhteinen.

Yhteinen asia on jo muutaman vuoden ajan yhdistänyt henkilöitä eri puolilta Suomea ja yhteisissä kokoontumisissa on löytynyt niitä, jotka ovat valmiita myös toimimaan yhdessä niillä resursseilla, joita kullakin on käytettävissä.

Eräässä tällaisessa kokoontumisessa päätettiin perustaa työryhmä yhteistyön edistämiseksi. Työryhmään tulivat valituksi Juhani Aitomaa Lempäälästä, Per-Olof Malk Hyvinkäältä, Olavi Peltola Helsingistä, Matti Pyykkönen Leivonmäeltä, Paavo Suihkonen Muuramesta ja allekirjoittanut Jyväskylästä.

Työryhmän veljillä oli jo ennes-

tään toimintoja, joiden katsottiin ilman mainittavia muutoksia tukevan yhteistyötä.

Juhani Aitomaa on useita vuosia toimittanut kuukausittain ilmestyvää julkaisua ”Kristityn foorumi” (www.kristitynfoorumi.fi), jota julkaisee samanniminen rekisteröity yhdistys ja joka lähes ainoana julkaisuna Suomessa on ottanut kantaa kristikuntaa hajottaviin liikkeisiin ja näin tehnyt jo kirkkohistoriallisestikin ajatellen merkittävän työn.

Per-Olof Malk on johtanut vuosikymmeniä perustamaansa Sanansaattajat-lähetysjärjestöä ja tehnyt siinä mittavan elämäntyön. Nyt hänen johdolla toimii Evankeliumin Opintoyhdistys ry (www.evank.org), joka julkaisee n. 8 viikon välein maksutonta lehteä, jonka nimi on ”Armo riittää”. Yhdessä työryhmän kanssa Opintoyhdistys on järjestänyt Kristus-juhlia ja muita kokoontumisia.

Olavi Peltola on työryhmän iäkään ja hän on ollut vaikuttajana monissa kristillisissä järjestöissä. Vielä nytkin hän jaksaa palvella Herran asialla kirjojensa, puheittensa ja erityisesti kantaa ottavien internetsivujensa (www.kolumbus.fi/rov.o.peltola) välityksellä ollen samalla monien ystävien sielunhoitajana ja uskottuna.

Matti Pyykkönen on kymmeniä vuosia toiminut Herran elopellolla monissa maanosissa sekä erityisesti Kanadassa ja Suomessa. Pyykkönen tunnetaan laajalti aktiivisten puhujavierailujensa kautta, mutta erityisesti kirjansa ”Jumala juoksupoikana” kirjoittajana.

Paavo Suihkonen tunnetaan erilaisissa kristillisissä piireissä ahkerana ja avarakatseisena puhtaan evankeliumin asialle omistautuneena julistajana. Yhdessä Eila-puolisonsa kanssa he ovat olleet julistustehtävissä ja sielunhoitajina myös Suomen rajojen ulkopuolella.

Allekirjoittanut on toiminut yhteistyöryhmän asiassa lähinnä julkaisujen parissa vaikuttaen sisältöön ja tekniseen toteutukseen. Painatteiden julkaiseminen ja kustantaminen tapahtuu Juurikasvu-kustannuksen nimellä. Yhteistyöstämme saa hyvän kuvan yhdessä toimitetusta kirjasta ”Katso, Jumalan Karitsa”.

On ymmärrettävää, että kaikki eivät näe edellämainittujen henkilöiden yhteistyötä pelkästään myönteisenä heidän taustojensa ja opillisten eroavuuksien vuoksi.

Emme pidä alkanutta yhteistyötämme ”yhteiskristillisenä”, vaan paremminkin ”kristittyjen yhteytenä”, eikä kukaan yhteistyöryhmän jäsen edusta tässä toiminnassa mitään yhteisöä. Olemme kuitenkin saaneet iloita avoimesta yhdessäolosta ja siitä, että pääasiassa vallitsee yksimielisyys. Tämä on antanut uskoa siihen, että työmme ei ole turhaa.

- - -

Tarkoituksena on vähentää Pieni lauma -lehden paperiversioiden lähettämistä ja siirtyä käyttämään enemmän internettiä. Lehteä pyritään edelleen lähettämään niille, joilla ei ole internetyhteyttä.

Paavo Lievonon

[Pieni lauma 1/2006](#)

Muut kirjoittavat:

Pitäisikö minun tehdä parannus?

Vanhan testamentin profeetat näkivät Israelin kansan kuin lammaislaumana, joka on menossa väärään suuntaan ja joka pitää kutsua turvaan paimenen luo.

Takavuosina saarnamiehet julistivat, että jokaisen pitäisi tehdä parannus. Nykyään ei siihen juurikaan kehoiteta. Raamatustakin tuo sana on lähes kadonnut. Eikö parannusta enää tarvita?

Tänä keväänä kuulin ensimmäistä kertaa teologisessa tiedekunnassa saarnattavan parannusta. Opiskelijoille tiedotettiin uudistuvasta tutkinnosta, ja tiedekunnan valkopartainen hallintopäällikkö totesi laiskimuksille: ”Tehkää parannus! Siihen on syytä opinnoissa ja muutenkin.” Jäin miettimään, pitäisikö minunkin tehdä parannus.

Syitä parannussaarnan katoamiseen on ainakin kaksi. Toinen syy on itse sanassa ’parannus’, toinen asiassa. Molempia on hyvä pysähtyä pohtimaan. Teologit ovat saaneet yksinkertaisen kehotuksen kuulostamaan mutkikkaammalta kuin se onkaan.

Parannusta on paha tehdä

Olisi outoa, jos lääkäri sanoisi potilaalle: tee parannus! Toisin päin sen pitää mennä. Jos itsensä pystyisi parantamaan, ei lääkäriä tarvittaisi. Samoin on hengellisessä elämässä. Jos osaisin parantaa itseni, en tarvitsisi Parantajaa.

Jos masentunut, epätoivoista ihmistä käsketään ensin parantamaan itseään, ainakin vähän, ja sitten vasta tulemaan Jeesuksen luokse, vaatimus on kohtuuton. Näin ihminen tosin luonnostaan ajattelee. Moni vanhus siivoaa ennen kotiavustajan tuloa. Kun Jumalan edessä siistiytyminen ei onnistu, pysyttellään hänestä etäällä.

Osittaisesta parannuksesta ei olisi hyötyäkään. Jos on kulkemassa kohti kuilua, ei lievä suunnanmuutos auta. Ja vaikka onnistuisikin kohentamaan elämäänsä, ei se vielä riitä. ”Ellette te noudata Jumalan tahtoa paljon paremmin kuin lainopettajat ja fariseukset, te ette pääse taivasten valtakuntaan”, sanoi Jeesus, Matt. 5:20.

Parannus on käännöskukkanen

Uudessa raamatunkäännöksessä sanaa 'parannus' ei juurikaan enää käytetä siksi, että kyseessä on vanha käännösvirhe. Vain perinteen vuoksi se on jätetty jonnekin. Mutta Jeesus tai Johannes Kastaja eivät koskaan kehottaneet parannukseen. Nykyisessä käännöksessä he huutavatkin: "Kääntykää!" Mitä he oikein tarkoittivat?

Kreikankielisessä alkutekstissä käsky kuuluu: metanoete eli "ajatelkaa toisin". Sitäkin on vaikea ymmärtää. Jotkut selittävät asiaa puhumalla kankeasti "mielenmuutoksesta", mutta kuvitelkaapa Kastajaa huutamassa erämaassa: "Suorittakaa mielenmuutos."

Pentti Saarikoski suomensi Matteuksen evankeliumia tyylikkäästi: "Kääntäkää kelkkanne!" Muuten hieno ratkaisu, mutta mieleen nousee kuva fariseuksista laskemassa ahkiolla alas hiekkadyyniä.

Vanha kutsuhuuto

Oikeasti Jeesus ja Kastaja eivät puhuneet kreikkaa vaan arameaa, jopa hepreaa. Heidän julistuksensa rakentui Pyhien kirjoitusten pohjalle. Kuva parannuksesta onkin peräisin Vanhan testamentin profeetoilta. He näkivät Israelin kansan kuin lammaslaumana, joka on kulkemassa väärään suuntaan. Lampaat piti huutaa takaisin turvaan, takaisin kotiin. Profeetat huusivatkin kansalle taval-

lista karjan kutsuhuutoa shuuvuu, suomeksi suunnilleen "ptruii-ii!"

Näin huusivat myös Jeesus ja Kastaja oman aikansa ihmisille. Se tarkoitti: kääntykää ympäri, tulkaa kotiin! Olette menossa kohti vaaraa, tulkaa tänne päin, täällä on ruokaa ja hyvä olla. Kutsun tulkitseminen kreikaksi ja siitä suomeksi on hämmärtänyt yksinkertaisen huudon.

Monta kuvaa

Hengellinen perinne on täynnä kielikuvia siitä mitä tapahtuu, kun ihmisen ja Jumalan suhde tulee kuntoon. Puhutaan uudestisyntymisestä, kääntymyksestä, parannuksesta, ratkaisusta, paluusta kasteen armoon, Jeesuksen kohtaamisesta, löytämisestä, uskoon tulosta... Jokaisella sanonnalla on oma korostuksensa, mutta kaikki kuvaavat samaa asiaa eri tavoin. Hiusten halkominen tässä on turhaa. Tärkeintähän on lopputulos, että eksynyt palaisi takaisin.

Huonoin näistä sanoista on parannus. Sen vaatiminen kuulostaa ennakkoehdolta, kuin aidalta joka on pantu ihmisen ja Vapahtajan väliin. Sellaista ei tarvita. Samanlaiseen väärinkäsitykseen perustuu se, jos vaaditaan syvää hengellistä viiritäytymistä ennen Herran pyhää ehtoollista. Paavali kun puhui vain siitä, että ehtoollinen on pidettävä erillään tavallisesta ruokailusta, 1. Kor. 11:17-34.

Onko sanoma hukassa?

Alkuperäistä, yksinkertaista ”parannussaarnaa” tarvitaan nykyisin ehkä enemmän kuin koskaan. Jumala ei edellytä ihmisiltä mitään ryhtiliikettä tai itsensä parantelua, vaan että toimisimme niin kuin metsään ek-syneet lampaat tai lehmät. Kun isännän ääni kuuluu, käännytään siihen suuntaan ja palataan hänen luokseen. Jos jalat eivät kannaa, heikkokin vastaus riittää. Paimen löytää, kantaa ja pelastaa.

Profeettojen ja Jeesuksen lempeän kutsun tulisi kuulua niin kuin ennenkin: Kääntykää, tulkaa takaisin! Jos hengellisissä puheissa ei enää kutsuta ihmisiä – mitä sanaa sitten käytetäänkään – jotain on pielessä. Silloin pitäisi puhujan itsensä kääntää kelkkansa ensimmäisenä. Jos paimen tyytyy jutustamaan mukavia lähellä pyörivien lampaiden kanssa, muille käy huonosti.

Kirkot, seurakuntakodit ja jopa hengelliset lehdet on tehty siksi, että vanha karjan kutsuhuuto kuuluisi kaikille. Kun lampaat ovat menossa väärään suuntaan, paimenen perustehtävä on kutsua ne takaisin kotiin.

Teksti: **Lauri Thurén**

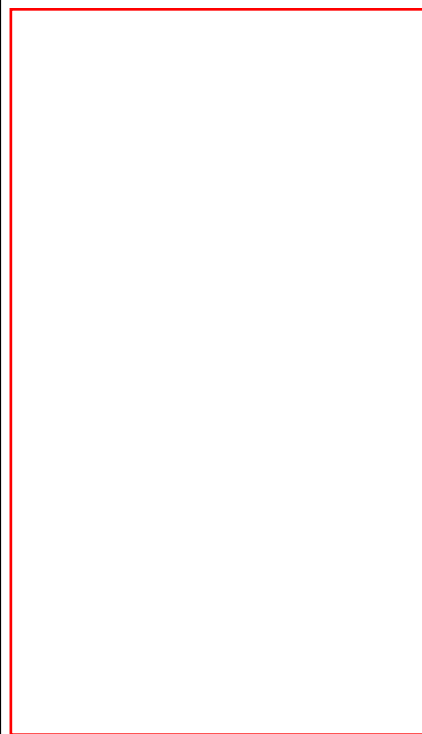
Kirjoittaja on Joensuun yliopiston eksegetiikan professori ja teologisen tiedekunnan dekaani.

Julkaistu Sana-lehdessä
Toukokuussa 2005

Pieni lauma

Pieni lauma on tarkoitettu olemaan yhtenä yhdyssiteenä lähinnä niiden uskovien kesken, jotka ovat hämmentyneitä seurakuntiin tulleitten outojen ilmiöiden ja oppien johdosta.

Olemmeko kuulleet väärän evankeliumin?

Viimeisinä kuukausina olen havahtunut tämän hyvin vakavan kysymyksen äärelle: olenko kuullut väärän evankeliumin, olenko uskonut väärään evankeliumiin?

Olen huomannut omasta ja monien muiden ihmisten elämästä merkkejä, joita olen evankeliumin kirkkaan valon edessä säikähtänyt. Huomaan syyllisyyttä, pahoinvointia, piiloutumista, välinpitämättömyyttä, itsensä aliarviointia ja suorituskeskeisyyttä.

Olen nähnyt ihmisiä, jotka ovat luponeet unelmistaan elää lähellä Jumalaa, olen itsekin ollut vähällä antaa periksi. Näen väsyneitä, loppuun ajettuja kuoria, jotka huutavat sisälleen elämää. Näen orjia, joiden selästä paistavat ruoskan jäljet ja hartioilla painavat raskaat vaatimusten valjaat.

Tämän kaiken keskellä olen kysynyt itseltäni: tunnemmeko oikean evankeliumin, olemmeko harhautuneet siinä kaikkein tärkeimmässä?

On surullista huomata, että kuulemme monesti puheita muutamasta askeleesta tai avaimesta kohti Jumalan täyteyttä ja ne puheet vetoavat meihin suuresti. Miksi?

Ne ruokkivat meissä sitä inhimillistä luuloa, että pystymme sittenkin kurottautumaan kohti taivasta, ihan vähän kun vielä puristamme. Nämä puheet, joita kuulemme nuortenpäivillä ja oikeastaan missä tahansa, antavat meille sen kuvan, että Jumalan mielisuosio ja kirkkaampi hengellinen vaellus on saa-

vutettavissa tiettyjen tekojen kautta. Näitä tekoja saattavat olla rukous, raamatun lukeminen / totteleminen, synnin vastustaminen, palveleminen – oikeastaan lista jatkuu lähes loputtomiin.

Mikä tässä on niin väärää?

Tällaisena julistettu ”evankeliumi” vakuuttaa meille, että Jumalan hyväksyntä ja rakkaus ovat ainakin osittain saavutettavissa ihmisen oman toiminnan kautta. Murheellisena olen huomannut, että tuossa ilmapiirissä väsyneet antavat väsyttää itseään lisää, lyödyt kääntävät selkensä uusille lyönneille, sidotut sidotaan yhä vahvemmin. Missä on evankeliumin vapauttava totuus?

Ymmärtääkseni evankeliumin valovoimaisuus perustuu siihen, että siinä Pyhä Jumala kurottautuu syntisen ihmisen puoleen ja vakuuttaa tälle lempeästi ikuista hyväksyntää ja rakkautta. Suuri Jumala sitoutuu pienen ihmisen arkielämään ja lupaa olla tämän kanssa kaikessa, hyvässä ja pahassa. Vakuudeksi läsnäolostaan Jumala antaa oman Elämänsä ihmisen sisälle ja tämä Elämä alkaa elää omaa jumalallista suunnitelmaansa todeksi vajavai- sessa ihmisessä. Eikö tämä ole se armon sanoma, joka on melkein liian vaikeaa uskoa? Mitä tähän voisi enää lisätä?

Jumalan antama kirkas evankeliumi – ilosanoma – sai aikaan valtavaa vastustusta jo Jeesuksen sitä julistaessa ja myös alkuseurakunnan aikana sitä ko-

etettiin muuntaa toisenlaiseksi. Paavaliin suuri huoli oli se, että evankeliumi säilyisi puhtaana, että se pysyisi edelleen ilman ehtoja Jumalan armon ilmestymänä syntiselle ihmiselle. Evankeliumia on koetettu kautta aikojen inhimillistää: on yritetty rakentaa omatekoisia siltoja ihmisen tekojen ja evankeliumissa ilmestyvän kirkkaan armon välille.

Paavali julisti, että oli olemassa vain yhdenlainen, Jumalan armoon perustuva evankeliumi, jota ei saisi mistään hinnasta muuttaa; sellainen evankeliumi veisi pois Kristuksesta.

Onko evankeliumi tänään puhdas, loistaako se kirkasta valoaan? Vapauttaako se syyllisyydestä ja taakoista Jumalan antamaan ilontäyteiseen elämään?

Murheellisenä ajattelen, että meillä on tarjottavana muutettu sanoma. Se ei enää tule suoraan Jumalan rakkautta sykkivästä sydäimestä, vaan on muutettu ehdollistetuksi ja ainakin piirun verran ihmiskeskeiseksi. Se ei enää ole sitä alkuperäistä, vain Jeesukseen työhön pohjautuvaa.

Emmekö haluaisi irrottautua kaikesta ihmiskeskeisyydestä ja lähteä matkalle löytämään sitä aitoa ja alkuperäistä armon sanomaa, joka omaa itsessään aivan käsittämättömän muutosvoiman?

Voisimmeko löytää köyhyyden, heikkouden ja avuttomuuden; tulla riippuvaisiksi Hänestä, joka on meille jo aivan kaiken antanut?

Jaakko Pirttiaho

Ristin Voitto 26.4.2006 (Mielipide)

Ainutlaatuinen evankeliumi!

Väitän, ettemme yleensä tajua kuinka keskeinen kilvoituksessamme on uskon ja tekojen, armon ja ansion, lain ja evankeliumin välinen suhde ja jännitys. Ne ovat meille vain oppikäsitteitä. Emme tajua myöskään kuinka herkästi meidät houkuttelevat pois armosta niin että kadotamme silmiemme eteen kuvatun ristiinnaulitun Jeesuksen Kristuksen ja sen, että voimme olla Jumalan edessä vanhurskaita vain yksin Jumalan armosta ja yksin uskoessamme evankeliumiin Kristuksesta.

Kenties alamme rakastaa Galatalaiskirjeen pääsanomaa Kristuksen ristiksi ja uskonvanhurskaudesta vasta sen jälkeen, kun joudumme ahdistukseen, missä uskomme ja ponnistelumme tulokset sortuvat ja kaikki tähänastiset aikaansaannoksemme ja hyvyytemme osoittautuvat rosakaksi. Vasta omilla silmillään parantumattomasti jumalatomaksi tulleelle kelpaa tämän kirjeen sanoma uskonvanhurskaudesta.

(Ote *Olavi Peltolan* kirjasta: "Ainutlaatuinen evankeliumi!", Perussanoma Oy 2001).

Räjähdyssonnettomuuden uhri Lauri Hallikainen:

Pelkäsin henkiin jäämistä

**Kävin kuoleman rajan takana ja minulle oli
valtava pettymys, kun jouduin tulemaan takaisin.
Moni pelkää kuolemaa, kirkkaan valon ja lämmön
ympäröimänä minä pelkäsin henkiin jäämistä,
sotaharjoituksissa loukkaantunut
Lauri Hallikainen sanoo.**

Kovista kokemuksistaan huolimatta Hallikaisella on huumori herkässä. Hän on hyväntuulinen pohdiskelija, joka asettelee sanansa tarkasti.

Kolmetoista vuotta sitten (huom. v. 1995) Lauri oli yhdeksäntoistavuotias ja suorittamassa asevelvollisuuttaan. Rovajärven sotaharjoituksissa hän oli raskaan kranaatinheittimen lataaja, kun sattui inhimillinen erehdys.

Yhtäkkiä näin kirkkaan välähdyksen ja kuulin terävän räjähdystä muistuttavan äänen. Sen jälkeen näin elämäni kuin filminauhalla pikakelauksena. Sitten jokin suunnattoman paha voima alkoi vetää minua puoleensa. Samalla tunsin, etten ollut omassa ruumiissani, vaan sen ulkopuolella. Häntäännyin hirveästi ja minut valtasi pakokauhun ja pelko siitä, mihin olen menossa.

Muistin vanhempieni neuvon: Hädän hetkellä huuda avuksesi Jeesusta. tartuin tähän toivoon kuin hukkuva pelastusrenkaaseen. Heti kun olin sanonut Jeesuksen nimen, minut ympäröi valtava kirkkaus ja rauhallinen, hyvä

olo. Sitä tunnetta ei pysty mitenkään kuvailemaan. Mitään vastaavaa en ole kokenut maallisen elämäni aikana.

Kirkas hahmo odotti rajan takana

Kun paha oli päästänyt otteensa minusta, näin edessäni vasemmalla hyvin kirkkaan hahmon. Hahmo sädehti ja valaisi niin kirkkaana, etten erottanut yksityiskohtia. Mitenkä kuvaisin sitä valoa, Lauri miettii ja on hetken hiljaa.

Vaikka se oli valtavan kirkas, se ei häikäissyt eikä jättänyt varjoja. Sen lisäksi se oli lämmin ja minusta tuntui aivan kuin kokemani hyvä olisi tulvunut tästä kirkkauden lähteestä. Hahmon oikealla puolella näin suuret, kallioon hakatut kirjaimet ”Jeesus”.

Tekstin alapuolella huomasin kaksi hahmoa, jotka heti tunnistin neljän vuoden ikäisenä kuolleeksi Eero-veljekseni ja kaksikymmentävuotiaana menehtyneeksi Elli-sisarekseni. Heillä ei ollut fyysistä olemusta, vaan paljon kauimpi ylösnousemusruumis. He olivat

aivankuin enkelihahmoja ja heistä loisti täydellinen onni. Näin heti, että heidän oli hyvä olla.

Pian tämän jälkeen minut palautettiin takaisin tähän maailmaan. Tulin osittain tajuihini ja jotenkin kaukaisesti ymmärsin, että olin joutunut vakavaan onnettomuuteen. Käteni olivat aivan puutuneet enkä pystynyt liikuttamaan niitä. Joka puolella oli pimeää, vaikka tiesin, että silmäni ovat auki.

Kuulin ja tunsin, että minua yritetään auttaa, mutta siitä huolimatta häitäännyin. Halusin takaisin siihen hyvään, josta minut oli palautettu. En pelännyt kuolemaa, vaan henkiin jäämistä.

Harva ihminen saa nähdä taivaan

Lauri ei tiedä, kuinka paljon aikaa kului ennen kuin hänet saatiin siirretyksi Rovajärven maastosta Rovaniemen keskussairaalaan. Joka tapauksessa tuskat olivat tuona aikana niin kovat, että niiden muistelemisenkin näyttää tekevän kipeää.

Jossain vaiheessa sain kipulääkettä ja ambulanssissa vajosin tajuttomuuteen. Sairaalassa minulle tehtiin neljätoista tuntia kestänyt leikkaus. Paljon ei kuitenkaan ollut tehtävissä. Kasvojeni ja käsieni lähellä räjähtänyt kranaatti oli vienyt näköni ja melkein kaikki sormeni.

Lauri oli sairaalassa yhteen menoon puoli vuotta. Sen jälkeen hän oli hoidettavana lyhempiä jaksoja niin, että onnettomuuden aiheuttamaa sairaalasaoloa kertyi kaikkiaan kaksi vuotta.

Sinä aikana hänelle tehtiin kaksikymmentäkaksi leikkausta.

Tiedän, että maallisen mittarin mukaan minun pitäisi olla hyvin katkera ja vihainen, mutta en ole. En myöskään syytä ketään. Onnettomuus johtui ihmillisestä erehdyksestä, ei ampuja tahallaan laukaissut kranaattia sillä hetkellä, kun olin lataamassa uutta.

Olen onnellinen, että olen saanut elää näin rikkaan elämän. vain harva ihminen saa elämänsä aikana kokea taivaan kirkkauden. Sen rinnalla sokeus ja vammaisuus eivät ole suuria murheitakaan. Se, mitä minulle näytettiin, on jo kolmentoista vuoden ajan ollut minulle valtava voimanlähde. Kokemus rajan takana käymisestä ja Kristuksen kohtaaminen siellä ovat kaiken yläpuolella.

Olen kiitollinen vanhemmilleni kristillisestä kasvatuksesta ja niistä neuvoista, joita olen lapsena saanut. Arvokain perintö, jonka vanhemmat voivat antaa lapsilleen, on opettaa heidät turvautumaan Jumalaan ja tuntemaan Jeesus, johon voi turvautua, olivatpa murheet pieniä tai suuria. Ilman vanhempieni neuvoja en olisi osannut huutaa hädässäni avuksi Herraani.

Se mitä koin ja näin heti onnettomuuden jälkeen ei ole mitään mielikuvituksen tuotetta. Tiedän varmasti, että olen saanut tuntea esimakua taivaan ihanuudesta, Lauri Hallikainen sanoo.

Teksti: Olli Karhi

(Tätä Sana-lehdessä 21.6.1995 ollutta artikkelia on jaettu myös monisteena ainakin Jyväskylän seudulla.)

Syvenevä synnin tunto; silloin katse Jeesukseen

Urho Muroma

“Mitä vanhemmaksi tulee, sitä selvemmin näkee omat heikkoutensa, puutteensa ja vikansa.

Vaikka onkin jo vuosikymmenet kilvoitellut Herran askelissa, täytyy kuitenkin rehellisesti tunnustaa, että kovin vähän on Kristus minussa muotoa saanut. Missä on se nöyryys, rakkaus, epäitsekkyys, uhrautuvaisuus ja kaikki muut hyveet, joiden tulisi kaunistaa kristityn elämää?

Miten monta kertaa täytyy murheella tunnustaa, että “vanhalla ihmisellä” on vielä niin suuri vaikutusvalta meidän elämässämme, vaikka sen olisi pitänyt jo aikoja sitten tulla ristiinnaulituksi ja kuoletetuksi. Yhdellä on yhdet vaikeudet, toisella toiset. Jonkun helmasynnit ovat henkisellä alalla, toisen lihallsella. Kuka on ajatuksissaan ylpeä, itserakas, kateellinen ja anteeksiantamattoman pitkävihainen. Toinen taas elämän mukavuuksia rakastava, lihallsiin intohimoihinsa lankeileva, syömäri ja juomari, joilla tarkoitan ihmisiä, jotka vatsaansa palvovat.

Eiköhän vain ole niin, että mitä kauemmin elämän tietä vaellamme, sitä selvemmin alamme nähdä omat

heikkoutemme ja puutteemme. Syvenevä synnintunto onkin aivan luonnollinen ilmiö vilpittömän Jumalan lapsen koettaessa kaikin puolin elää Herransa ja Mestarinsa tahdon mukaan.

Mutta yhä syvenevä synnintunto vaatii vastapainokseen yhä kirkkaampaa näkemystä Kristuksen armoon. Kun oma syntisyys kasvaa yli äyräitten, täytyy Herran kirkkauden nousta taivaaseen asti.

Suuri syntinen tarvitsee suuren Vapahtajan. Ja tämä suuri Vapahtaja ilmenee hänen elämässään niin, että hän tietää Jeesuksen läpikohtaisesti tuntevan hänet viimeistä piirtoa myöten ja kuitenkin rakastavan häntä äärettömällä, jumalallisella rakkaudella. Tämän ajatuksen on Paavali Roomalaiskirjeessä pukenut muotoon “Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on ylenpalttiseksi tullut” (Room 5:20). Hyvä kilvoitus, rakas ystäväni, merkitsee sitä, että sinä jättäydyt Jeesuksen Kristuksen käsiin sellaisena syntisairana kuin olet ja uskot koko sydämes-täsi, että hän on vaikuttava sinussa niin tahtomisen kuin tekemisenkin.

Ja kun sinä et yhtenäkkään päivä-

nä selviydy sellaisena voittajana, että sinulla ei olisi asiaa Golgatalle, Jeesuksen ristin juurelle, niin ei sinun kerskauksenasi milloinkaan voi olla oma pyhyytesi ja vaelluksesi, vaan kerskauksenasi on ainoastaan Herra ja Hänen armonsa.

Kun opetuslapset saivat kirkastusvuorella nähdä Mestarinsa säteilevän kirkkauden, päättyy tämä kertomus sanoihin “He eivät nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään” (Matt 17:8). Jeesuksen yksinään. Tässä hyvä kilvoitus, Jeesus yhä suuremmaksi. Tässä hyvä kilvoitus, Jeesus kaikeksi kaikessa. Jospa mekin saisimme lähtöhetkellämme nähdä ainoastaan Jeesuksen, Hänet, joka kerran kutsui meidät omiksansa, vaikka hyvin tiesi, kuinka heikot ja kelvottomat Hän kutsui, ja joka silloin antoi meille armosta kaikki syntimme anteeksi, puhdisti meidät verellään ja uudestisyntynytti Sanansa ja Henkensä voimalla, ja joka siitä pitäen on äärettömällä rakkaudella ja uskollisuudella hoitanut meitä tähän hetkeen saakka, antamalla väsymättä meille uutta armoa uutta kilvoitusta varten. Niin, jospa lähtöhetkellämme näkisimme vain hänet saaden unhottaa kaiken muun.

Oi, Herra, suo tämä armo meille vaivaisille syntisille oman nimesi kunniaksi.

(Herää Valvomaan 46-47/1956).

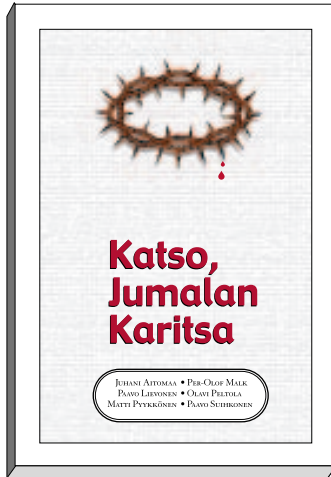
Millaista on aito herätys?

Ennestään välinpitämättömät kirkonkyläläiset olivat hämmästyneitä, kun melkein jokaisessa talossa ja mökissä, missä rippikoululaisia majaili, veisattiin, puhuttiin Jumalan valtakunnan asioista ja itkettiin joskus yökaudet.

Tämä keväällä 1881 alkanut herätys levisi kulona kautta koko (Kiuruveden) seurakunnan. Siitä vuodesta alkaen ruvetaan pitämään seuroja yleisesti kodeissa. Kaikkiaan “avautuivat sinä ja lähinnä seuraavina vuosina ovet Herralle 75 talossa ja ainakin yhtä monessa torpassa”. Yksin Lapinsalon kylässä, johon ensinnä on syytä kiinnittää huomiota, jäi ainoastaan kaksi taloa koskemattomaksi, vaikka niitä oli siihen aikaan kolmattakymmentä. Herätys sai aikaan suuren muutoksen Kiuruveden oloissa. Hyvin yleiseksi käynyt juoppous vähentyi, tanssit loppuivat miltei kokonaan, kirkko ja seuratuivat täyttyivät ahdinkoon asti ja läheltä ja kaukaa alkoi rientää ihmisiä näkemään ja kuulemaan Herran ihmeellisiä tekoja.

(Ote kirjasta: *Olavi Kares*: “Herränneen kansan vaellus, osa 1”, WSOY1943)

KIRJALLISUUTTA:

KATSO, JUMALAN KARITSA

Missä me kristittyinä olemme? Minne olemme menossa? Erotammeko oikean väärästä?

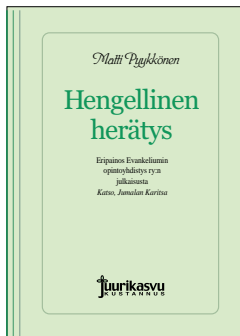
Eri puolilta Suomea ja erilaisista taustoista koostuva veljesryhmä on muutamia kertoja kokoontunut pohtimaan, miten voisimme yhdessä vaikuttaa Jumalan armon evankeliumin saattamiseksi jälleen kristillisen julistuksen ja toiminnan pääasiaksi nykyisten äärisuuntausten ja harhojen tilalle.

Koolla olleista muodostettiin työryhmä, joka on koonnut ajatuksiaan yhteiseen kirjaan, jonka nimeksi tuli Katso, Jumalan Karitsa.

Kirjoittajina ovat työryhmän jäsenet: Juhani Aitomaa, Paavo Lievonen, Per-Olof Malk, Olavi Peltola, Matti Pyykkönen ja Paavo Suihkonen.

Koko n. 132x190 mm, laajuus 200 sivua, ~~hinta 20,00 euroa~~

Yllä olevan kirjan artikkeleista on tehty eri painoksina seuraavat pikku kirjaset (Hinta 3 euroa/kpl):

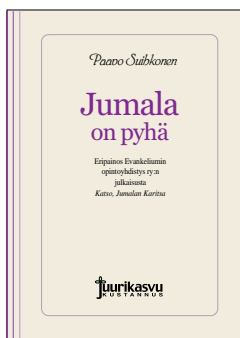
Ilmoitus kirjasista ei enää voimassa - kustantajan toiminta päättynyt

HENGELLINEN HERÄTYS (Matti Pyykkönen)

Tietä herätykseen ei tasoiteta eikä sitä pidetä yllä luonnollisen ihmisen kyvyillä: ei puheen, laulun, toiminnan, suunnittelun tai organisoimisen loistolla. Jumala käyttää puhtaita "saviastioita" voimansa ilmenemisen välikappaleina.

Tien hengelliseen herätykseen täytyy löytyä jostain muualta kuin ihmisen omista oivalluksista.

Kun Pyhä Henki saa ensiksi näyttää meille todeksi itseriittoisuuden syntimme, avautuu ristin veren kautta tie puhdistukseen, anteeksiantoon, siunauksiin ja myös herätykseen.

JUMALA ON PYHÄ (Paavo Suihkonen)

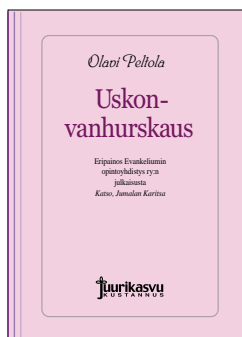
Jumala on pyhä: hän on kaikkivaltias, kaikkien luotujen yläpuolella oleva majesteetti, synnitön ja syntiä vihaava mutta myös laupias ja armollinen.

Jumalan pyhyys on niin täydellinen ja Jumalan laki niin ehdoton, ettei kenelläkään ole mahdollisuutta pelastua oman kuuliaisuutensa tai ansioidensa perusteella.

Nykyajan kristillisyydessä on piirteitä, jotka kertovat siitä, että Jumalan pyhyiden tunto ja Herran pelko ovat paljolti kadoksissa. Jumalan eteen tuodaan vierasta tulta, jos hengellisten kokousten ilmapiiri kantaa kauttaaltaan sielullisuuden leimaa.

Se Jumalan palvonta, jonka ihminen itse kehittää, on aina sydämen kiinnittämistä epäjumalaan.

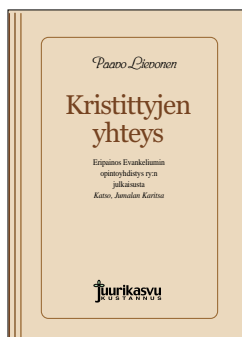
Ilmoitus kirjasista ei enää voimassa - kustantajan toiminta päättynyt

USKONVANHURSKAUS (Olavi Peltola)

Sanat vanhurskas ja vanhurskauttaa ovat erittäin tärkeitä ilmauksia Raamatussa. Sanalla vanhurskauttaa Jumala ilmoittaa Poikansa pelastavan työn yksityisen ihmisen elämässä. Se on kuvaus siitä, mitä silloin tapahtuu Jumalan edessä, kun syntisessä syntyy usko Kristukseen. Pyhä Henki on valinnut tämän VT:n aikaisen tuomioistuinten käyttämän sanan ja samalla myös siihen sisältyvän kuvan tehdäkseen Jumalan pelastussuunnitelman havainnolliseksi.

Vanhurskauttamisessa on kysymys ihmisenä olemisen lopullisesta todellisuudesta. Siinä todellisuudessa määrätään ihmisen iankaikkinen kohtalo.

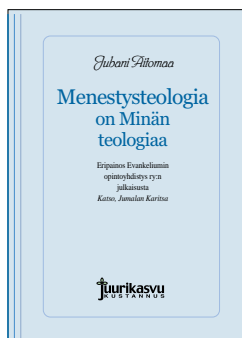

KRISTITTYJEN YHTEYS (Paavo Lievonen)

On monia kristityiksi lukeutuvia, jotka katsovat ristin kuuluvan vain menneisyyteen yhtenä sinänsä välttämättömänä osana pelastustapahtumassa. Mutta ristillä ei enää ole sitä asemaa kuin alussa, vaan nyt keskitytään siihen, mitä ihmisestä tulee ja mitä hän uudessa elämässään ja kilvoittelussaan saa aikaan. Ihmisen *oletettu* rakkaus Jumalaan syrjäyttää Jumalan *todellisen* rakkauden ihmiseen. Juuri tässä kristittyjen tiet erkaantuvat.

Aito kristittyjen yhteys syntyy siitä, että on vain syntisiä ja yksi synnitön — Jeesus Kristus, syntisten Vapahtaja.

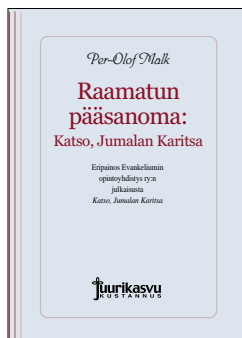
Siinä on oppi, joka ei ole teologista kikkailua, vaan se on kestävä kristittyjen yhteyden perustus. Siinä on koko "autuudenjärjestys", muu on sovellusta.

MENESTYSTEOLOGIA ON MINÄN TEOLOGIAA: (Juhani Aitomaa)

Raamatun mukaan todellinen menestys on ensisijaisesti hengellistä. Köyhä ja sairas on Jumalan maailmassa menestyjä silloin, kun hänellä on osuus Jumalan valtakuntaan. Minän teologit sanovat: "Katso Minua, minun työtäni, aikaansaannoksiani, varallisuuttani, järjestöäni ja suurkokouksiani." Monet katsovat, ja heidän on "pakko" käydä näiden kokouksissa ja uhrata näille varojaan. He uskovat, että näin voidaan ostaa "Jumalan miehen" suosio ja samalla myös Jumalan siunaus. Monet suomalaisetkin ovat erehtyneet näin uskomaan.

Raamattu suuntaa katsemme toisaalle, kun se sanoo meille: "Katso, Jumalan Karitsa".

RAAMATUN PÄÄSANOMA:

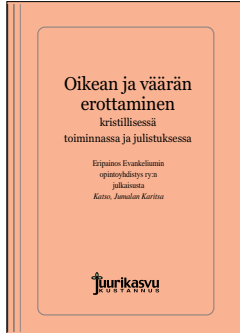
Katso, Jumalan Karitsa (Per-Olof Malk)

Puhuessamme Jumalan Karitsasta emme puhu Jumalan emmekä kenenkään ihmisen elämässä taakse jääneestä vanhentuneesta asiasta. Jumalan Karitsa on tänäänkin Jumalalle pääasia. Mitään enempää tai tärkeämpää ei ole olemassa.

Täällä kokousten ja opetusten keskukseen nousee monta uutta ja ihmeellistä asiaa. Mutta mitä eniten tarvitsemme? Paluuta Jumalan Karitsan luo.

Ei ole mitään uutta, ei ole mitään syvempää, ei ole mitään elävämpää ja aidompaa kuin Jumalan Karitsa, Jeesus Kristus.

Ilmoitus kirjasta ei enää voimassa - kustantajan toiminta päättynyt

OIKEAN JA VÄÄRÄN EROTTAMINEN kristillisessä toiminnassa ja julistuksessa

P. Lievonen, P-O. Malk, P. Suihkonen, (työryhmän psta)

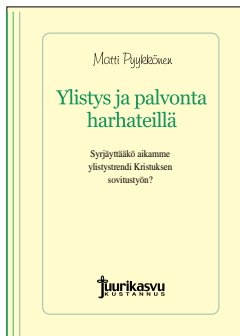
Uskovaa, joka alkaa erottaa oikean ja väärän, voidaan pitää uskostaan luopuvana, jos hänen uskonsa omiin suorituksiin vähenee ja usko Kristuksen kaikkivoipaisuuteen kasvaa.

Oman yhteisön taholta voi kohdistua paineita sellaiseen, joka menettää uskonsa omaan yrittämiseen ja löytää todellisen Jumalan armotyön.

Väärälle opetukselle Kristus ei riitä, vaan halutaan mennä Kristuksesta eteenpäin, jolloin Raamatun rinnalle tai se jatkoksi avataan ovi myös "uudelle" ja "paremmalle" ilmoitukselle.

Seuraavat ylistystä käsittelevät kirjaset ovat erillisiä; ne eivät liity kirjaan "Katso, Jumalan Karitsa".

(Myös näiden kirjasten hinnat ovat 3 euroa/kpl)

YLISTYS JA PALVONTA HARHATEILLÄ (Matti Pyykkönen)

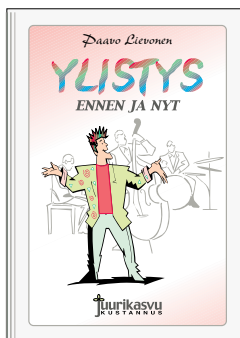
"Jumala on tarjonnut meille 'aikakoneen', joka tekee meille mahdolliseksi päästä Hänen maailmaansa ja läsnäoloonsa. Ylistys ja palvonta on se 'kone'."

Ylistys joka ei itsessään pitänyt sisällään yhtään sanoja: "Rumpali vain soitti ja Jumalan pyhyys ja läsnäolo täyttivät käsin kosketeltavasti koko huoneen. On hienoa huomata, miten suuri vaikutus pelkällä rumpujen soitolla voi olla."

"Ellei ole ylistystä, ei myöskään ole valtaistuinta eikä siis Jumalan läsnäoloa. Ellei ole Jumalan läsnäoloa, ei elämäkään ole mahdollista."

Tällaista saa nykyisin kuulla ja lukea. Oudot opit ovat valtaamassa kristikuntaa.

On erittäin tärkeää löytää oikea vastaus siihen, onko määrätynlainen ylistys avain, joka avaa tien Pyhän Jumalan Valtaistuinsaliin.

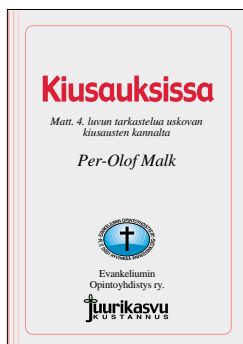
YLISTYS ENNEN JA NYT (Paavo Lievonen)

Raamattu puhuu paljon Jumalan ylistämisestä. Koko kristityn elämän tulisi olla Jumalalle ylistykseksi. On kuitenkin hämmästyttävää, että se ylistyksen muoto, jonka tänään kohtaamme, on tiettyyn kaavaan muotoutunutta, yksipuolista ja jopa epäraamatullista.

Uusi ylistys on muutamassa vuodessa levinnyt seurakuntiin lähes kaikkialla maailmassa. Samalla uudet musiikkityylit ovat monin paikoin syrjäyttäneet kaiken aikaisemmin hyväksi havaitun musiikin.

Näiden uudistusten myötä kohtaamme jatkuvasti uusia ja epäterveitä oppeja. Mistä siis on kysymys?

Ilmoitus kirjaisista ei enää voimassa - kustantajan toiminta päättynyt

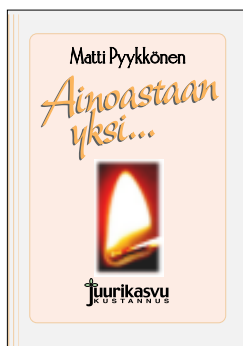
KIUSAUKSISSA (Per-Olof Malk)

Kiusaukset eivät ole mitätöntä kiusoittelua, vaan ne ovat totista totta jokaisen kristityn elämässä. Monet eivät kuitenkaan tunnista vihollisen ääntä sen käyttäessä Jumalan sanaa. Näin he eksyvät harhapoluille kuvitellen olevansa Jumalan tahdon tiellä.

On hämmästyttävää, että Pyhä Henki ei vienyt Jeesustakaan kasteen jälkeen kunnian kukkuloille, vaan erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Jeesus torjui kuitenkin vihollisen houkutukset saavuttaen maallista loistoa ja välttää siten kärsimys ja risti.

Tämän kirjan luetuasi alat nähdä aikamme kristikunnan tapahtumia uudesta näkökulmasta.

Hinta 3 euroa/kpl

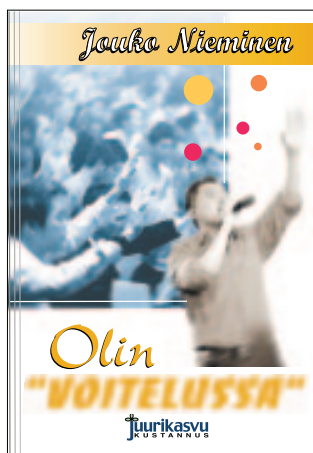

AINOASTAAN YKSI... (Matti Pyykkönen)

Korpeen eksynyt mies on kuin kuka tahansa tavallinen suomalainen, yksi meistä. Miehellä on vain yksi tulitikku, vain yksi mahdollisuus, vain yksi elämä. Tästä on kysymys. Muut tärkeätkin asiat joutuvat antamaan ensisijan tälle kaikkein tärkeimmälle. Tällaisessa tilanteessa jokaisen mielessä olisi vain yksi asia; se yksi tulitikku. Se olisi tärkein pääoma tuossa hetkessä. Nuotion täytyisi syttyä ennen kuin sen liekki sammuisi. Se yksi mahdollisuus täytyisi käyttää oikein – muuten...

Tämä kirjan opastaa meitä, ettemme menettäisi sitä kaikkein tärkeintä, mikä meillä on.

Hinta 3 euroa/kpl

OLIN "VOITELUSSA" (Jouko Nieminen)

Tämä kirjan sanoma on vakava. Sen tulisi kuulua niiden suusta, jotka Jumala on pannut kansallemme vartijoiksi. Mutta koska he ovat vaihtaneet, tämä hätähuuto on herätetty tavalla, josta Jeesus sanoi: "Jos nämä olisivat vaihtaneet, niin kivet huutaisivat."

Kirjoittaja ei ole ulkopuolinen tarkkailija, vaan on itse tosissaan ollut mukana siinä, mistä kirjoittaa. Siksi sanotulla on painoarvoa.

Hinta 5 euroa/kpl

Ilmoitus ei enää voimassa

“Ja he erkanivat toisistaan”

(1. Moos. 13:11)

“Meistä he ovat lähteneet, mutta he eivät olleet yhtä meidän kanssamme; sillä jos he olisivat olleet yhtä meidän kanssamme, niin he olisivat meidän kanssamme pysyneet...” (1. Joh. 2:19)

Surun hetki

Keskellä kesäpäivää 7.7.2005 sisimpääni laskeutui äkisti merkillinen suru. Itkin aikani jonkinlaista sisäistä itkua ymmärtämättä syytä. Kunnes vähitellen surun keskeltä nousi sydämelleni sana: *“Ja he erkanivat toisistansa”*. Tuo sana oli täynnä jotakin syvää murhetta, niin kuin Jumala olisi itse surrut tapahtumaa katkerasti. Mieleeni nousi välittömästi monet ystävät, joiden kanssa on saanut tehdä uskon taivalta vuosikymmeniä, ja jotka sitten ovat vetäytyneet vähä vähältä etäämmäs toisenlaisen evankeliumin piiriin.

Löysin kyseisen sanan 1. Mooseksen kirjan luvusta 13. Se liittyy siihen tapahtumaan, jossa Aabraham ja Loot eroavat toisistaan *juuri ennen kuin Aabraham pääsee luvattuun maahan!* Minua alkoivat vaivata ylen suuret kysymykset suurista asioista, ja siksi kirjoitan tämän kirjoitelman sen mukaan, kun ymmärrystä on ylhäältä annettu.

Merkillinen tapahtuma

Uuden Testamentin todistuksen mukaan Jumala puhuu meille VT:n tapah-

tumien välityksellä profeetallista sanaa: *“Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista, ja on kirjoitettu varoituksiksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.”* (1. Kor. 10:11). Älköön siis nyt kukaan ajatelko, että Aabraham ja Loot vain sattumalta erosivat toisistaan juuri silloin, kun koko pitkän vaelluksen tarkoitus oli aivan täyttymäisillään! Ei – vaan eikö Jumala johdattanut asioita tapahtumaan näin juuri siksi, että tämäkin **meille kirjoitettu** sana saisi toimia **varoituksena** siitä, mitä se sisälleen kätkee. Että me emme kulkisi Lootin tietä ja valitsisi hänen laillaan. Onhan nimittäin totta, että Lootkin oli uskova (ja vanhurskas) mies. Joka samalla tavalla etsi luvattua maata kuin miten mekin etsimme elämämme tarkoitusta Jeesuksen seurassa! Sitä tärkeämpää onkin meidän nyt katsoa, mitä tämä varoituksen sana voidaan meille puhua tämän merkillisen ajan keskellä.

Aabraham ja Loot olivat kulkeneet yhdessä vuosikymmeniä. Heillä oli yhteinen menneisyys, yhteiset kokemukset, taistelut, koettelemukset ja yhteinen päämäärä. Mutta nyt – kaiken tämän jälkeen he erkanivat toisistansa.

Tekstiä lukiessa huomaa, että *inhimillisesti ajatellen* ero onkin järkevää siinä tilanteessa. Mutta eroamisen todelliset syyt ovat niin kuin aina, tässäkin tilanteessa syvällä, paljon syvemmällä. Ihmissilmän ja ymmärryksen tuolla puolen. Niitä ei voi kukaan tajuta, ellei Pyhä Henki avaa ihmisen sydäntä käsittämään jotakin Jumalan kipeistä aivoituksista lopun ajan seurakunnan keskellä, (joista myös apostoli Paavali kirjoittaa 2. Tess. 2. luvussa).

Loot siis lähtee pois. **Juuri ratkaisevalla hetkellä** hän jättää Aabrahamin! Oman innostuksensa valtaamana ja kiitollisena hän lähtee kohti näkemäänsä Jordanin ihanaa laaksoa, joka on *“niinkuin Herran puutarha”*. Hän rakastuu näkemäänsä, eikä hänellä ole mitään tajua siitä, että Jumala on *lähtänyt eksyttävän hengen* hänen sisimpäänsä. Miksi? Koska kaikkien ihmisten ja varsinkin viimeisten sukupolven on tiedettävä, että **luvattuun maahan, taivasten valtakuntaan, pääsee vain Aabrahamin uskolla**. Kaikilta muilta on tämä maa suljettu, ja juuri siksi he kaikki *itse erkanevat pois* ennen Herramme paluuta! Aivan samalla tavalla oli myös Mooseksen kuoltava pääsemättä luvattuun maahan, jotta me uskoisimme, että laki ei ikinä voi lahjoittaa meille taivasta. Loot oli niin lähellä Aabrahamia – ja kuitenkin hänellä ei ollut sitä uskoa, joka olisi jaksanut odottaa loppuun asti. Jos mekin siis etsimme parempaa uskoa tai parempaa hengellisyyttä, emmekä jaksakaan enää uskoa Aabrahamin kanssa, niin me olemme Lootin väkeä. He lähtevät pois tämän maailman houkutusten viekoit-

telemina tuomaan taivasta maan päälle, kohti “runsasvetistä Herran puutarhaa”. Mutta lopputulos on se, mitä hengellisesti kutsutaan Sodomaksi!

Loot varmasti iloitsi elämänsä onnellisesta käännekohdasta, ja ensin kaikki oli tietenkin hienosti. Mutta – yhtä hän ei voinut mitenkään aavistaa: Jumalan varjelus oli jättänyt hänet. Hän oli kaltevalla tiellä, joka lopulta johti ... aina Sodomaan asti. Ei hän sinne tähynnyt – hänhän oli uskova mies! Mutta juuri tässä on ero keyven Lootin uskon ja Jumalan varaan jäävän Aabrahamin uskon välillä. Keveyellä uskolla “menee lujaa” ja se pilkkaa ristin varaan jääneitä, köyhiä ja voimattomia Jumalan lapsia, joita on kuvattu osuvasti Ilm. 3 luvun jakeissa 8-10. Mutta aika kuluu aina Jumalan lasten hyväksi. Lopulta tuhon keskeltä Loot itse vielä vaivoin pelastuu – mutta vain Aabrahamin esirukousten tähden. Mutta omalla valinnallaan ja harhautumisellaan **hän vie melkein koko sukunsa ja palvelusväkensä tuohon Jumalan vihan ilmestymisen hetkellä!**

Elämän tarkoituksen etsintä

Mekin olemme saaneet uskoon tullessa Aabrahamin kehotuksen: *Lähde siihen maahan, minkä minä sinulle osoitan... Jätä kaikki muu ja seuraa minua...* Meikin olemme etsineet Jumalan valtakuntaa ja oman elämämme siunattua tarkoitusta – “luvattua maata”. Etsimme sitä yhdessä ja yksinään. Ja joskus meikin koemme jotakin esimakua sen löytymisestä, kunnes maailman tuuli jättää meidät taas kohta orvoiksi,

vieraiksi ja muukalaisiksi tämän maailman keskellä. Me kaipaamme ja peytymme ja kyselemme yhä uudestaan koko elämämme ja hengellisen elämämme todellista tarkoitusta.

Myös Aabraham ja Loot olivat etsintämatkallaan ennenkin saapuneet “luvattuun maahan” (1. Moos. 12). Siellä Jumala ilmestyy Aabrahamille ja sanoo: “*Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan*”. Mutta – ei uskovien elämä ole koskaan näin helppoa. Karu todellisuus ja nälänhätä ajaa heidätkin kohta taas eteenpäin aina Egyptiin asti. Niinpä niin. Kuinka vaivalloista ja hankalaa ja ristiriitaista onkaan yrittää löytää luvattu maa keskeltä hedelmätöntä erämaata, keskeltä ei-mitään, missä ihmisen silmä ei näe, tunteet eivät todista ja mihin järki ei yhdy. Vaikka Raamattu lupaa: **Tämä on se maa, minkä minä olen sinulle valmistanut!**

Eihän ole ihme, että meillekin Jumalan lapsille luvattu maa, Jumalan salattu valtakunta, vain ani harvoin kelpaa. Eihän siihen Aabrahamkaan ensin tyytynyt. Mutta kun aikaa oli juossut vielä kauan eteenpäin, palasi Aabraham takaisin Kanaanin maahan, nöyrympänä, vanhempana ja vähempään tyytyväisenä kuin aiemmin.

Hengellisen elämän suuri valintatilanne

Kun Aabraham näki, että eroaminen on väistämätöntä, oli edessä suuri ja ratkaiseva valinta. Molemmat vaeltajat hyvin tiesivät, että silmäin edessä laskeutuva Jordanin laakso hedelmällisine puutarhoineen suuresti **näyttää täyt-**

tävän luvattun maan tuntomerkit. Näyttää siis siltä, että jos Jumala meitä johdattaa hedelmälliseen siunauksen maahan, niin *tuon maan täytyy olla se maa!* Ympärillähän on ei-mitään. Pelkkää asumatonta kivierämaata, ilman puita, ilman vettä, ilman siunauksia... Ja Jumala on antanut ihmiselle järjen, aistit ja tajunnan nähdä, mikä on hyvää. Miksi siis Aabraham ei lähde liikkeelle? Miksi hän ei käytä oikeuttaan sanoa ensin, että minä menen tuonne? Miksi hän antaa Lootin ensin valita – parhaat päältä?

Rakkaat ystävät. Totuus on yksinkertainen: Toki Aabrahamkin inhimillisen järjen ja tunteitten kautta haluaisi Jordanin puutarhaan. Mutta: **hänellä ei ole tästä Jumalan sanaa! Hän itse ei voi tehdä valintaa, koska Jumala ei ole tästä mitään puhunut.** Täysin tietoisena tästä hänen on siis annettava Lootin valita. Ja Lootin ei tarvitse valintaansa *kuulla Jumalaa*. Hän valitsee järjen, tunteitten ja aistien varassa sen, **mitä hän itse tahtoo ja mitä hän itse pitää parhaana.** Hän ei jaksa enää odottaa Jumalaa, hän tahtoo alkaa lopultakin elää siunattua elämää ja menestyä... Niinpä Raamattu sanoo Lootista (13:11): “*Niin Loot valitsi itselleen...*” kun taas Aabrahamille Jumala sanoo (13:15): “*Minä annan sinulle...*”

Aabraham väistyy vasemmalle, Kanaanin maahan. Varmaankin hänkin kokee tunteellisesti olevansa hylätty! Hän on valinnut “ristin tien” – ja jää siihen. Mutta **sen jälkeen ilmestyy hänelle Herra**, joka siunaa Aabrahamin “valinnan” ja sanoo rakentavansa **tästä erä-**

maasta Abrahamin jälkeläisille (siis meille) siunauksen maan! Ja sen maan siunaus ei kasva tämän maailman arvostamista hedelmistä eikä vesilähteistä, vaan Jeesuksen ristinpuusta ja Pyhän Hengen elävien vesien virrasta.

Loot siis jäi osattomaksi niistä lupauksista, jotka Jumala antoi Abrahamille. Itse hän oli hurskas mies (2. Piet. 2:7), mutta kärsi tappion (1. Kor. 3:15).

Tämä on siis kirjoitettu lupaukseksi ja varoitukseksi meille, viimeisille sukupolville. Se maa, joka *näyttää niin ihanalta ja hengellisesti rikkaalta* ja Jumalan valitsemalta, onkin lopulta tuhon tie. Minä uskon, että tällainen kipuilu valintatilanteissa on monille tuttua näinä aikoina. Miksi elämä on niin karua ja kovaa? Miksi Herra ei auta? Miksi ei kuule eikä vastaa minulle?

Monien ahdistusten kanssa kamppaileva uskova ja voimaton kansa kokee suuren houkutuksen lähteä Lootin valintojen tielle, jossa ainainen uskossa odottaminen loppuisi ja todellinen siunaus alkaisi... Saisi parantua, eheytyä, rikastua... Sana *loot* merkitsee "pois heittämistä" tai "verhoutumista". Lootin seuraaminen merkitsee Abrahamin uskosta luopumista ja verhoutumista uusiin oppeihin, joiden houkutusarvo on paljon suurempi kuin vanhan Abrahamin uskon.

Lootin lailla tämän ajan kristillisyyden lähtee suurin joukoin pois Abrahamin uskosta, koska he eivät jaksaa odottaa Jumalan lupausten täyttymistä koko elämänsä, ja ovat siksi kyllästyneitä ristiin. Heidän mielestään *ihana maa* on aivan selvä, näkeehän monesta raamatunkohdasta nuo "parempien lupaus-

ten" paikat: Menkää ja parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita jne. Siinäpä vasta elämää. Sen tähden he **valitsevat itselleen** tämän hengelliseltä näyttävän Jordanin laakson, joka on kuin "Herran puutarha".

Risti jakaa

Ystävät. Näin Raamattu on edeltä puhunut sen, minkä myös apostolit ovat selvästi sanoneet. **Risti** jakaa lopulta kristikunnan elävät jäsenet kahtia. Uusapostolit kulkevat "*ristin vihollisina*" (Fil. 3:18,19). Ajallinen hyvinvointi (*vatsa*) on heidän jumalansa... Vaikka jakeissa 20,21 sanotaan, että **vasta Jeesuksen tullessa meidän alennustilamme ruumis muutetaan kirikkaaksi...**

Rakastakaa (ja varoitakaa) niitä, jotka ovat heikkoja lähtemään kaikkien uusien tuulien houkutuksiin. Rukoilkaa heidän puolestaan.

"Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi" (Ilm. 3:11).

Pysy uskollisuudessa Herraa kohtaan silloinkin, kun seisot keskellä erämaata yksinäisenä ja hylättynä! Hän tulee varmasti, ja hänen lohdutuksensa ei odota koskaan liian kauan.

Vaikka et voitakaan tässä maailmassa, etkä rikastu tai löydä onneasi tämän ajallisen elämän siunauksista, niin sinulle on varattu parempi aarre, joka pysyy, Jeesus itse. Tämän ajan hengellisessä kilpajuoksussa näkyvien siunauksen perässä tämä unohtuu! Ja kuitenkin, tässä on **KAIKKI** kätkeytyä.

Anna ihmisten valita ensin. He vievät kaiken sen, millä on arvoa tässä maailmassa. Mutta se, millä on arvoa

Jumalan valtakunnassa – se jää heiltä tähteeksi. Kun olet keskellä ei-mitään, hylättyinä ja yksinäisenä, siinä on Aabrahamin erämaa. Ja Jumala on rakentava luvatus maan keskelle sitä! Onhan Paavalikin sanonut tämän viisauden: “- - vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäk-sensä mitättömäksi sen, joka jotakin on (1. Kor. 1:27,28).

Miksi kirjoitin tämän?

Tälle kirjoitukselle on kaksi syytä. Ensiksi: Surutyö kalliiden ystävien menettämistä on ollut omakohtaisesti kovin raskasta. Mitä todellisesti tapahtuu Siionissa meidän silmiemme edessä on kuin suoraan Jesajan kirjasta (Jes. 29:9): “*Hämmästykää ja ihmetelkää, tuijottakaa sokeiksi itsenne ja sokeiksi jääkää! He ovat juovuksissa, vaikeivät viinistä, hoipertelevat, vaikeivät väkijuomasta*”. Luvussa kuvataan Juudan hengellistä sokeutta ja uskon kuolemaa.

Toiseksi: Me elämme eittämättä hengellisen seulonnan aikaa, jolloin jyvät ja akanat erotetaan toisistaan. Raamatun varoittavissa esimerkeissä on sama linja: Jumalan valtakunta on ja pysyy, mutta kaikki eivät itse pysy siinä. Monet jättävät sen ja erkanevat siitä etsiessään parempaa. Niin kuin Loot jättää Aabrahamin. Ja niin kuin

tosi voittoa etsivät jättävät Johanneksen ajan seurakunnan (1. Joh. 2). Ja niin kuin tyhmit neitsyet jättävät viisaat – juuri ratkaisevalla hetkellä.

Erottelun uskovien ja uskovien välillä tekee vain **ristin työ**.

Tämän ajan uususkovat luulevat, että usko on sitä, että se voittaa ristin: “Auta itseäsi ja astu alas ristiltä - -” (Matt. 15:30). Ja luulevat: “- - niin me uskomme sinuun”. Näin profeetallisesti perkele kiusasi Jeesusta. Mutta usko onkin juuri sitä, että se jää ristille, kaikesta huolimatta, **koska näin on Jumala merkinnyt ikuisen elämän tien**.

Jouko Nieminen

Palvelutyö

“Jos elämämme painopiste on palvelutyössä, toiminnan lähtökohdaksi on useimmiten kristityn oma minä. Meidän kaikkien täytyy oppia ennemmin tai myöhemmin, että omat yrityksemme ovat turhaa vaivannäköä. Ne eivät tuota todellista hedelmää. Hengellinen kasvumme heikkenee ja kärsii silloin, kun tuhuamisesta tulee pääasia, varsinkin kehityksemme alkuaikoina. Jos sen sijaan Kristuksessa kasvaminen saa olla ensimmäisellä sijalla, palvelutyömme ei mitenkään kärsi. Teemme työtä silloin, kun Jeesus haluaa ja sillä tavalla, kuin hän haluaa. Näin emme joudu fyysisesti, psyykkisesti tai hengellisesti murtumapisteeseen.

Miles J. Stanford: “Täytetyn työn varassa”, Karas-Sana Oy, 1979

Pyhän Hengen työ ja tehtävä

Kristikuntaan on ilmaantunut paljon uutta ja outoa, jonka väitetään olevan Pyhän Hengen vaikutusta.

Monet ovat seurakunnissaan joutuneet suureen sisäiseen ahdistukseen, kun eivät sisimmässään voi yhtyä “uuteen järjestykseen”. Siksi on jo aika palata siihen, mitä ennen on opetettu ja Raamatun valossa tarkastella, mistä on kysymys.

Varsinkin nykyaikana puhe ja käsitykset Pyhästä Hengestä ovat saaneet outoja piirteitä. Aiheesta on kirjoitettu paksuja kirjoja, kaikkiin niihin on yritetty saada tukea Raamatusta. Monenlaista mystiikkaa niihin on sisällytetty ja paljon on yritetty lisätä myös omasta päästä.

”Hengen tehtävänä on näyttää todeksi synti. Tämä Hänen tehtävänsä ei lakkaa silloin, kun syntinen kokee kääntymyksessään Jumalan armon. Silloin vasta se tositeossa alkaakin — silloin näet, kun sielu on tullut Jumalan kouluun. Ja Henki näyttää jatkuvasti todeksi synnin. Näin juuri tapahtuu pyhitys. Ei kukaan näe selvemmin syntiään kuin se, joka on tekemisissä Hengen kanssa.”¹

”Niukassa valossa emme juuri huomaa vaatteittemme tahroja. Kuta lähemmäksi valoa tullaan, sitä enemmän näkyy kaikkalainen lika. Kasvava synnintunto ei siis todista sitä, että ihminen olisi joutunut kauas Jumalasta, niin kuin voi helposti luulla Hengen valonheittäjän tielle sattunut ihminen. Se päinvastoin näyttää, että on saatu olla

enemmän tekemisissä Hengen kanssa. Paras keino synnintunnon lisäämiseksi on tehdä täyttä totta pyhityksestä.”²

”Kristillinen pelastusvarmuus on kaksinainen: Se on ihmisen varmuutta hänen omista synneistään. Ja varmuutta Hänestä, joka vanhurskauttaa jumalattoman.”³

Jeesus itse sanoo Pyhästä Hengestä:

“Kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion; synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu... ..Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille” Joh. 16:8–14.

“Apostolinen julistus ei ollut suinkaan mitään Isä-Jumala-uskontoa tai Hengen ylistystä. Se oli Kristus-julis-

tusta. ‘Me saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus’ (1. Kor. 1:23).

On suoranaista väärinymmärrystä ja valitettavaa eksymystä, jos luullaan, että Jeesuksen sijaiskuolema vähitellen siirtyy taka-alalle Hengen täyttämän ja pyhitetyn kristityn elämässä, kun taas Henki astuu etualalle uuden elämän perusteena. Henki ei pyydä mitään itselleen. Hänen ainoana tarkoituksenaan on kirkastaa Kristusta.”⁴

“Ei ole muuta herätysaarnaa kuin herätysaarna Pyhässä Hengessä. Mies ei voi ketään herättää.”⁵

Eräs parhaista Pyhän Hengen esikuvista löytyy Vanhan testamentin puolelta kertomuksessa, jossa Aabrahamin palvelija ja luottomies, Eleasar, lähtee noutamaan herransa pojalle puolisoa, Raakelia (1 Moos. 24. luku):

“Kun Aabrahamin palvelija koettaa suostutella morsianta, hän kuvaa kaikkea sitä rikkautta ja kunniaa, minkä isä on antanut pojalleen, sitä rakkautta, jolla isä rakasti poikaansa: sanalla sanoen, hän toi ilmi kaiken, mikä saattoi kiinnostaa Rebekan sydäntä ja samalla irroitaa häntä siitä ympäristöstä, jossa hän eli. Tällainen oli Eleasarin todistus. Ja sellainen on myös Pyhän Hengen todistus. Pyhä Henki puhuu Kristuksesta, ylistää Hänen kunniaansa, ihannuuttaan, täydellisyyttään ja armoaan, julistaa ‘Hänen tutkimattomia rikkauksiaan’, Hänen olemuksensa suuruutta ja ylevyyttä ja Hänen työnsä täydellisyyttä.

Vieläpä Pyhä Henki todistaa, kuinka autuasta on olla Kristuksen ruumiin

jäsen, Hänen lihaansa ja Hänen luutaan. Näin Pyhä Henki aina todistaa, ja tämä on hyvä koetinkivi, jonka avulla saatamme tutkia jokaisen todistuksen ja kaiken saarnan. Todella hengellinen saarna ja oikea todistus julistaa aina Kristusta ja Hänen täydellisyyttään. Hän on aina tämän saarnan sisältönä, sillä Henki ei viihdy muussa kuin Jeesuksessa, eikä halua muuta tietää.”⁶

Rebekan äiti ja veli kuitenkin esteivät sanoen: ‘Anna tytön viipyä luonamme vielä joku aika, edes kymmenen päivää, sitten saatte lähteä. Näin kuva vielä täydellistyy — lähiomaiset kuvaavat maailmaa ja sielunvihollista, jotka pitävät pelastusta “hyvänä asiana”, mutta ehtiihän sen vielä myöhemminkin — viivy vielä luonamme jonkin aikaa!

“Jumala on Henki, eivätkä mieli ja ruumis voi pitää yhteyttä hengen kanssa. Aistitunteukset tai ‘tietoinen’ ruumiillinen nautinto jostakin oletetusta hengen läsnäolosta eivät ole sitä todellista hengen yhteyttä Pyhän Hengen kanssa, jota Isä odottaa niiltä, jotka palvovat Häntä (Joh. 4:24).

Jos me ajattelemme Jumalan olevan meissä tai ympärillämme palvontamme vuoksi tai ‘iloksemme’, me tahtomatamme avaamme oven pahoille hengille siihen ilmapiiriin, joka meitä ympäröi.”⁷

“Pyhästä Hengestä tuleva voima ei koskaan ole ulkonaisten tekijöiden vaikuttamaa. Jokaisen, joka haluaa tietää, mitä saarnaaminen sielun voimassa on, tarvitsee vain kuunnella kansan laulua ja tarkkailla yleisön liikehdintää kokouksessa, jossa on tungokseen saakka

väkeä ja hienot varusteet. Voitte aistia väentungoksessa erikoisen voiman. Mitä voimaa se on? Tunneteko voiman, joka painostaa teitä? Se ei voi olla Pyhän Hengen voima. Se on sielun voima.

Muistakaamme, että Pyhän Hengen toiminta ei koskaan siedä ihmiskäden sekaantumista. Pyhä Henki ei koskaan käytä palvelukseensa sielun voimaa. Kaiken voiman on tultava ylhäältä; kaikkien käytettävien keinojen on myös tultava ylhäältä.

Jos voima on Jumalasta, tunnette olonne kevyeksi ja kirkkaaksi. Mutta vihollisen käyttämät psyykkiset voimat ilmenevät usein suuren joukon läsnäollessa. Kyetkäämme havaitsemaan ero, muutoin joudumme petetyksi.

Saatana kiihdyttää kaiken voimansa ja käyttää kaikkia keinoja pannakseen liikkeelle sielun piilevät voimat uskonnollisissa ja mielenterveyttä vaalivissa piireissä ja vieläpä kristittyjenkin keskuudessa. Tällaiset tosiasiat ovat edessämme. Meidän on pyydettävä Herralta valoa osataksemme arvostella oikein.”⁸

”Kristus heitti hengellisyydestämme vanhan ihmisen toivottomasti parantumattomana syrjään. Sen hurskaaksi tekemisestä tehtiin Golgatalla loppu. Samalla myös kaikesta siitä hengellisyydestä, jota kehitellään esille ihmisestä itsestään. Syvästi ottaen meillä ei ole kristillisyyttä ollenkaan, on vain lainakristillisyyttä, on vain toisen omaa. Savi on mykistyneenä Valajan kädesä. Liha on tullut hurskausteittensä päähän ja tunnustaa kuuluvansa — ei elämälle — vaan kuolemalle. Melu temp-

pelistä on vaiennut.”⁹

Kristuksen Henki ei ruoki ihmisen egoa, vaan se on paremminkin näännyttämässä sen “nälkään”. Pyhän Hengen tehtävänä ei ole synnyttää sielunhoidollista tarvetta vaan täyttää se!

Kirjoitus on ote kirjasta: *P. Lievonnen*, “Uskonto vai Evankeliumi” Juurikasvu-kustannus 2002, luku 21.

Alaviitteet:

1) Fredrik Wislöff, Rikkaampaa elämää Jumalassa, Suomen Lähetysseura 1955, sivu 52.

2) Emt. sivu 67.

3) Emt. sivu 103.

4) Emt. sivu 52.

5) Niilo Tuomenoksa, Kristusta kohti, Päivä 1935, sivu 153.

6) C.H. Mac Intosh, I Mooseksen kirja, Ristin Voitto 1957, sivut 206, 207

7) Jessie Penn-Lewis, Pyhien sota (War on the Saints), Kuva ja Sana 1976, sivut 60, 61.

8) Watchman Nee, Sielun piilevä voima, Päivä 1982, sivut 65, 58.

9) Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, sivu 28.

”Julistus, joka pitää elossa sitä elämää, mikä pitäisi kuolla ja joka tuhoaa sen elämän, mikä pitäisi elää (Kristuksen elämä), saa myönteistä vastakaikua niin luterilaisissa piireissä kuin vapaissa suunnissa tänään. Tämä on tuhoisaa. Eksytyksen ydin on siinä, että meistä tulee jotakin” (*Hermod Hogganvik*, norjalainen maallikkosaarnaaja).

Oppien arvioiminen lopusta käsin

Dogmatiikan professori Osmo Tiililä kertoi 1960-luvulla kerran luennollaan teologian opiskelijoille matkastaan Etelä-Amerikkaan. Valtamerilaivan lähestyessä rannikkoa konferenssimatkalla ollut Tiililä oli sairastunut vakavasti. Satamasta Tiililä oli viety suoraan paikalliseen sairaalaan. Kielivaikeudet olivat olleet suuret, tilojen hygienia vaatimatonta ja sairaalahenkilökunnan pätevyyskin oli alkanut askarruttaa. Suurin huolenaihe oli kuitenkin ollut sairaus, joka tuntui vain pahenevan ilman että kukaan oikein ymmärsi, mitä tehdä. Luennollaan Tiililä kertoi, miten hänellä siellä kaukana sairaavuoteella alkoi tulla mieleen kuoleman mahdollisuus.

Tällä oli ollut vaikutusta hänen teologiaansa. Mitä heikompaan kuntoon hän oli mennyt, sitä merkityksettömämmiksi olivat käyneet hänen laajat tietonsa hypostaasis-opista, kontroversiteologiasta, Dordrechtin synodin kaanoneista, koherenssipostulaatista, eskatologiasta, synteettisestä metodista jne. – vaikka nämä ja monet muut asiat kuuluvat kristillisen dogmatiikan pääkotiin.

Mitä lähempänä kuolemaa Tiililä oli kokenut olevansa, sitä yksinkertaisemmaksi hänen kristillinen oppinsa oli käynyt. Lopulta tärkeää oli ollut vain se, että Jeesus Kristus oli kuollut Golgatalla ja sovittanut hänen syntinsä ja että Jumala ei tuomitse niitä, jotka turvautuvat Jeesukseen. Siinä oli lopulta ollut Tiililän koko dogmatiikka. Meille olisi hengellisesti terveellistä katsella

kristillisten oppien sisältöä kuolinvuoteemme näkökulmasta, sillä ”mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa”? Monen hengellisen asian tarpeellisuus tai tarpeettomuus kävisi helposti ilmi jos arvioisimme niitä elämämme lopusta ja viimeiseltä tuomiolta käsin. Kun niin teemme, meille käy kuten Tiililälle: Moni tärkeäkin asia menettäisi merkityksensä niin tyystin, ettei meillä olisi vaikeuksia yhtyä sydämeistämme apostoli Paavalin sanaan: ”Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken, olen heittänyt kaiken roskana pois, jotta voittaisin omakseni Kristuksen.” Kuinka selkeä onkaan se kuva, mikä meille välittyy kirkastusvuorelta. Opetuslapset näkivät Raamatun suuria hahmoja Jeesuksen seurassa, mutta ”samassa tuli pilvi, joka peitti heidät varjoonsa, ja pilvestä kuului (Jumalan) ääni: ’Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä!’

Ja yhtäkkiä, kun he katsahivat ympärilleen, he eivät enää nähneet siellä ketään muuta kuin Jeesuksen yksin.” Tätä me tarkoitamme kun kirjoitamme ja puhumme siitä, että oppimme on Kristuskeskeinen. Vain se, mikä kuoleman tullessa ja tuomiolla kestää ja pelastaa, on tärkeää. Kristinuskon on lopulta hyvin yksinkertainen.

Per-Olof Malk
(Armo riittää 4/2005)

Jeesuksen risti on pelastusopin perusta

Heikki Salmela

Uuden testamentin perusteella kristilinen teologia on toistuvasti torjunut kaikki yritykset rakentaa jumalasuhdetta minkään ihmisessä olevan varaan. Moraalisesti hyvä elämä, uskonnollisuus, tunteet, taivaskaipuu, kristityn rakkaus ja uskollisuus – niin hyviä asioita kuin sinänsä ovatkin – ovat pelastuksen kannalta arvottomia. Oman vanhurskauden rakennusainekset – kenellä niitä sitten on – ovat Kristuksen lahjoittaman pelastuksen rinnalla Paavalin termein, pelkkä ”tappio”.

Mitä sitten on se usko, josta pelastuksen yhteydessä puhutaan? Entä uskon teot? Kun Hepralaiskirjeen kirjoittaja kehottaa ”ahkeroimaan” Jumalan valmistamaan lepoon pääsemisessä (4:11, vuoden 1938 käännös), onko vaivatulla sielulla sittenkin syytä huoleen?

Raamatun käsitteistössä usko on ensisijaisesti luottamusta: luottavaista

turvautumista Jumalan pelastuslupauksiin ja pelastustahtoon. Se on luottamista Jeesukseen auttajana niin ajallisessa kuin hengellisessäkin hädässä. Kuten yhdysvaltalainen raamatunopettaja *Miles J. Stanford* kyseisestä heprealaiskirjeen kohdasta kirjoittaa: ”Lepomme ainoa perusta on se, että otamme todesta Raamatun sanan, näytti tilanteemme miltä hyvänsä - - Meidän on aina josain määrin ‘ahkeroitava’ – luotettava nykyhetken kokemuksen sijasta Raamatun ikuisesti kestävään todistukseen.”

Kristityn ”ahkerointi” on keskittyä Kristukseen ja torjua kaikki sisimmästään kumpuavat pakkomielleet arvioida iankaikkisuuskohtaloaan oman kellovullisuutensa tai kelpaamattomuutensa valossa.

(Ristin Voitto 15.2.2006. Artikkelia on lyhennetty.)

Minun työni ja meidän työmme

‘Miksen korostaisi sitä, kuinka paljon teen Jumalalle?’ Koska se on yksinkertaisesti väärää oppia. ‘Miten niin?’ Korostamalla omaa panostani ja omia aikaansaannoksiani suhtaudun ylimielisesti Hänen armoonsa ja siten varastan kunnian, joka kuuluu yksin Hänelle (1. Kor. 15:10).”

Charles R. Swindoll: “Armoherätys”, Päivä Oy 1993

Ihmeteot ja Jumalan koulu

On ihmisiä, jotka pitävät Jumalan ihmetekoja hänen voimansa valtavimpina ilmauksina ja ihmeitätekevää uskoa uskon suurimpana voittona ja parhaana todistuksena kristityn elämän hengellisyydestä.

Uuden testamentin mukaan tämä ei ole oikein. Edes ihmeitätekevä usko ei ole takeena Jumala-elämän omistamisesta. Antikristus tekee tullessaan ihmeitä hänkin. Niin myös monet väärät profeetat. Näin monet valitutkin eksytetään, juuri ne, joilla on väärä näkemys ihmeitätekevästä uskosta.

1. Kor. 13. luvussa Paavali puhuu vakavasti siitä, kuinka väärin me ihmiset voimme joutua arvioimaan. Jos jollakulla on suuria ihmeitä tekevä usko, mutta häneltä puuttuu se, mikä Jumalan silmissä on arvokkaampaa, puuttuu rakkaus, ei hän ole mitään. Yhtä varmasti kuin voimme omistaa ”kaiken tiedon” ja olla oppineita teologeja vailla Jumala-elämää, samoin voimme omistaa ihmeitätekevän uskon ilman oikeaa uskonelämää.

- - -

Jumalan koulussa kukaan ei pääse toisen edelle. Parhaimmatkin vetävät lyhyen korren tärkeimmän oppiaineen tiimoilta: rakkaudenkäskyn. Me emme rakasta Jumalaa kaikesta sydämestämme emmekä liioin lähimmäistämme niinkuin itseämme. Mutta kun olemme suurimman käskyn rikkojia, olemme myös suurimmat syntisistä.

*Fredrik Wislöff: ”Rikkaampaa elämää Jumalassa”,
Suomen Lähetysseura 1955.*